

РЕШЕНИЕ

№ 8981

гр. София, 06.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **5952** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.116 от ЗДАНС.

Образувано е по жалба на К. Б. И. от [населено място] срещу Отказ рег. № ЧР-1059/30.04.2025 година на Председател на ДАНС, с който последният отказал да възстанови на основание чл.116 от ЗДАНС К. Б. И. на длъжността, която е заемал преди прекратяване на служебното и правоотношение.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ, тъй като срокът за подаване на заявление за възстановяване съгласно чл.259,ал.1 ГПК започва да тече от уведомяването на страната за влизане в сила на решението, като оспорващият е уведомен за съдебното решение на дата 08.04.2025 година, от който започва да тече двумесечният срок за подаване на заявление за възстановяване на работа. Искане се отмяна на отказа като неправилен,незаконосъобразен и постановен в нарушение на материалния закон.

В съдебно заседание, оспорващият-К. Б. И. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 от АПК не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат Н., редовно упълномощена.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАНС редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юриконсулт В. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юриконсултско възнаграждение. Доводи относно неоснователността на жалбата развива и в представената по делото писмена защита.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото

доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Решение № 20/22.02.2024 година,постановено по адм.дело № С-64/2023 година по описа на ВАС е отменено Решение №14/19.07.2023 година, постановено по адм. дело № С-10/2023 година по описа на АССГ и вместо него е постановено друго, с което е отменена Заповед № RB202001-001-03-ЧР-2-з-149/08.03.2023 година на Председател на ДАНС, с която е прекратено служебното правоотношение на К. Б. И. на основание чл.110,ал.1,т.7 б.“ е“ от ЗДАНС.

На 15.04.2025 година оспорващият депозирал Заявление до Председател на ДАНС да бъде възстановена на предишната длъжност.

На 30.04.2025 година ответникът по оспорването издал оспорения Отказ ,с който отказал да възстанови на заеманата преди прекратяването на служебното правоотношение длъжност оспорващия на основание чл.116 от ЗДАНС.

По делото са приложени всички събрани в хода на производството доказателства, както и доказателства, че лицето издало Отказа към датата на издаването му – 30.04.2025 година е заемал длъжността – Председател на ДАНС.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София град намира предявената жалба срещу Отказа за бъде възстановен на предишната длъжност за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 от АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореният Отказ рег. № ЧР-1059/30.04.2025 година на Председател на ДАНС, с който последният отказал да възстанови на предишната длъжност К. Б. И. е индивидуален административен акт по смисъла на чл. чл.21,ал.1 АПК,вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма,съдържа ли реквизитите по чл.97,ал.1 ЗДСЛ, спазени ли са процесуално-правните и материално-правните разпоредби.

Доказателствата по делото сочат, че оспореният Отказ е издаден от компетентен орган- Председател на ДАНС, на когото изрично нормата на чл.43,ал.5 от ЗДАНС е предоставила правото да бъде орган по назначаване на държавните служители в Агенцията, респективно на това до него се подават Заявления за възстановяване на работа в хипотезата на чл.116 от ЗДАНС.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства се установява, че към датата на издаване на Отказа лицето П. Т. е заемал длъжността Председател на ДАНС.

Отказът е издаден в писмена форма и с означение на фактическото и правното основание за издаването му – чл.116 от ЗДАНС,разпоредба, сочеща,че при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение държавният служител се възстановява в двумесечен срок на предишната или на друга равностойна длъжност, ако в 14-дневен срок от влизането в сила на съдебното решение се яви в съответното структурно звено на агенцията.

При издаване на отказа са спазени процесуално-правните и материално правните разпоредби.

От доказателствата по делото е видно, че съдебното Решение на ВАС, с което е отменена Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия е влязло в сила на датата на постановяването му 20.02.2024 година и от тази дата е започнал да тече 14 дневният срок, в който оспорващият е следвало да се яви в ДАНС и да депозира заявление за възстановяване на длъжността, която е заемал преди прекратяване на служебното и правоотношение, като 14 дневният срок е започнал да тече от 21.02.2024 година и съответно на това изтичащ на 05.03.2024 година – вторник,присъствен ден, а заявлението е подадено едва на

15.04.2025 година – след повече от една година. Следва да бъде посочено, че предвиденият в чл.116 от ЗДАНС срок е преклузивен и с изтичането му се погасява правото на служителя да бъде възстановен на длъжността, която е заемал преди прекратяване на служебното правоотношение. Що се касае да наведения довод в жалбата, че в случая следва да намери приложение нормата на чл.259 от ГПК, то настоящият съдебен състав намира, че тази норма на първо място е неприложима, защото разпоредбата на чл.116 от ЗДАНС е ясна и в нея е посочен срокът, в който служителят следва да се яви в ДАНС- 14 дневен от влизане в сила на решението за отмяна, а не от уведомяване на служителя за съдебното решение. На второ място, така посочената правна норма изобщо е неприложима, тъй като тя урежда срока и начина за подаване на въззивна жалба до съд, а не до административен орган и е озаглавена -Срок за въззивно обжалване-чл. 259,ал.1- жалбата се подава чрез съда, който е постановил решението, в двуседмичен срок от връчването му на страната. Наред с това, производството за подаване на заявление за възстановяване на заеманата преди прекратяването на служебното правоотношение длъжност не е съдебно, а административно и няма как да се счита, че това е въззивно производство.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира, че оспореният отказ е законосъобразен, отговарящ на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

Съдът намира за уместно да укаже на оспорващия и на неговия процесуален представител, че сочената неправилност на Отказа не е налице, защото съдът не преценява правилността на един административен акт, а неговата законосъобразност по критериите, визирани в нормата на чл.146 от АПК. Правилността би била предмет на разглеждане, но в производство пред по-горестоящия административен орган, а не пред съда.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди такова по аргумент от нормата на чл.143, ал.3 от АПК-когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. От своя страна чл. 37,ал.1 от Закона за правната помощ сочи, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП, а това е Наредбата за заплащане на правната помощ в чийто чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лева и съдът намира, че в полза на ответника по оспорването следва да бъде определено възнаграждение в размер на 200 лева, като делото не представлява правна и фактическа сложност, за да бъде определен размер над минимума или еурова равностойност -102,26 евро.

Воден от гореизложеното и на основание чл.116 от ЗДАНС,вр.с чл.173 АПК, Административен съд София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА К. Б. И. от [населено място] срещу Отказ рег. № ЧР-1059/ 30.04.2025 година на Председател на ДАНС, с който последният отказал да възстанови на основание чл.116 от ЗДАНС К. Б. И. на длъжността, която е заемал преди прекратяване на служебното и правоотношение.

ОСЪЖДА К. Б. И. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ДАНС СУМАТА ОТ

102,26 ЕВРО/ 200 ЛЕВА/ ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138,ал.1 АПК ,препис от решението да се изпрати на страните.

РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ ПРЕД ВАС НА РБ В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО СЪГЛАСНО РАЗПОРЕДБАТА НА ЧЛ.211 АПК.

СЪДИ

Я: